

MEDITATIE

JOZEF

Jozef is een vruchtbare tak, een vruchtbare tak aan een fontein; elkeen der takken loopt over de muur, De schutters hebben hem wet bitterheid aangedaan, en beschoten, en hem gehaat; maar zijn boog is in stevigheid gebleven, en de armen zijner handen zijn gesterkt geworden door de handen van de Machtige Jacobs

Gen. 49 : 22-25

Jacob ligt op zijn uiterste. Zijn zonen staan rondom zijn bed. Zij kunnen afscheid nemen van hun vader. Tegelijk zijn zij zeer benieuwd naar de zegen, die over een ieder van hen zal worden uitgesproken. Dit is het moment van hun leven. Wie zal de zegen ontvangen? Zie, daar staan ze! Twaalf volwassen mannen, die reeds ouder worden, zelf reeds vader van gezinnen.

Jacob gaat door de Geest verlicht spreken. Hier op dit hoogtepunt, tevens eindpunt van Jacobs' leven, is niet de oude Jacob aan het woord met zijn sympathie en antipathie, maar Israël, de vorst Gods, zoals hij gerijpt is in de leerschool van God. Dan denken wij aan Bethel, Mahanaim en Jabok en andere plaatsen, met al de hoogten en diepten, die daartussen liggen.

Hij spreekt vandaag niet over zichzelf, maar over zijn zonen, verleden, heden en toekomst. Ruben is het eerst aan de beurt. Maar hij heeft de eerstgeboortezegen verbeurd. Evenzo de daaropvolgende Simeon en Levi. Dan klinkt het: 'Juda, gij zijt het!' In deze enkele woorden ligt uitgedrukt de overwinning van Jacob over zichzelf. Immers Juda was uit Lea geboren, niet uit Rachel. Lea was de niet beminde, de achteruit gestelde. Maar zie hier triomfeert Lea na haar dood over Rachel, de beminde vrouw van Jacob. Niet Rachel, maar Lea zal de stammoeder zijn van de Heere Jezus Christus. Hier buigen de broeders niet voor Jozef, maar voor Juda. Hoezeer Jozef uitsteekt boven de anderen, niet hij, maar Juda is de drager van de Messiaanse belofte.

Toch is Jozef in veel een treffende schaduw van de Heere Jezus. Hoezeer is Jozef door zijn vader bemind. In Jozef herkent Jacob de trekken van Rachel. Hij was hem een zoon in zijn ouderdom, in wie reeds vroeg de vreze des Heeren tot openbaring kwam. Jozef, hij werd reeds vroeg begiftigd met dromen, waardoor de Heere Zich reeds vroeg wonderlijk aan hem openbaarde. Jozef de doodgewaande, hoeveel heeft Jacob om hem geleden. Jozef, zijn roem en zijn trots, de onderkoning van Egypte, die ook daar volhardt de God van zijn vader te dienen. Jozef, die Jacob nog heeft mogen zien voor zijn dood, die nu aan zijn sterfbed staat.

In deze voorliefde van Jacob voor Rachel, Jozef en Benjamin is veel te berispen. Daarin is veel zondigs. Het is opmerkelijk, dat alles wat schoon is, wat de zinnen streelt, alles wat aanlokt via Rachel en Jozef doorwerkt in de geslachten. Was Rachel schoon, ook Jozef is schoon, hij heeft een koninklijke gestalte. Hij valt op in zijn schoonheid. Jacob ziet dit en laat een mooie veelervige rok voor hem maken. Daarin stapt Jozef als een prins rond en prikkelt de broeders. Hij droomt prachtige dromen, vertelt deze aan zijn vader en broers. Hij valt op in Potifars huis en gaat straks in vorstelijke praal rond in Egypte. En deze karaktertrekken, die als even zoveel strikken van de rechte weg kunnen afbrengen, werken door in de stammen Efraïm en Manasse tot en met de gouden glanzende kalveren in Dan en Bethel, de paleizen in Samaria en de afgodstempels van Baal en de Astaroth. Zie, hoe kunstig de terafim vanuit Labans huis, via de tent van Rachel, zich uitzetten in het tienstammenrijk! Zo sterk zelfs, dat Efraim tenslotte verworpen en weggevoerd wordt en nimmer terugkeert!

Al deze zondige neigingen worden bij Jacob en Jozef in de band gehouden door de vreze Gods. God wierp beiden in de oven van de verdrukking. Dit alles en nog veel meer speelt Jacob door het hoofd, nu hij alles overziet. Jozef zo roept hij uit : ´is een vruchtbare tak, een vruchtbare tak aan een fontein; elk der takken loopt over de muur ´. Ziedaar de karakterisering van Jozefs persoon!

Jozef is een vruchtbare tak. Wij kunnen het best vertalen: een vruchtbare wijnstok. Deze wijnstok, geplant aan een fontein, leunend tegen een muur, is zo vruchtbaar, dat elk van de takken over de muur loopt. Dat is een wonderschoon beeld. Het is een treffend beeld van de godsvrucht van Jozef. Immers Jozefs leven was vruchtbaar. Dat kan van zijn broeders niet zonder meer gezegd worden! De broeders zeiden: wij zijn vroom, maar Jozef mocht getuigen: Ik vrees God! Door Gods genade was hij in zijn jeugd in aanraking gekomen met deze onuitsprekelijke en overvloedige fontein en was zijn leven gevoed en gelaafd vanuit deze verborgen bron van Gods liefde. Dat was een wonder. Immers ook Jozef was vervreemd van het leven van God. Hij was van afkomst niet beter dan zijn broers, hij was van het zelfde laken gescheurd. Hoeveel zondigs en vleselijk er ook doorheen gestrengeld was, Jozef is te vergelijken met die boom, die staat aan waterbeken, die vruchten draagt op zijn tijd.

En daarom gaat het tenslotte in ons leven! Want het vruchten dragen of het geen vruchten dragen in ons leven openbaart het al of niet contact hebben met de wellen van Gods liefde in Christus. Want Christus is de levende fontein door de Heilige Geest. Hij zegt: ´Die in Mij gelooft, stromen des levenden waters zullen uit zijn binnenste vloeien. En dit zeide Hij van de Heilige Geest, die zij zouden ontvangen, die in Hem geloven´. Zie hier de fontein, ook vandaag! De fontein is voor de natuurlijke mens verborgen. Ook nu. Maar wel ziet Hij de vrucht, ook al is het oog voor de fontein gesloten, de goede werken, die de Vader verheerlijken.

Wat is het geheim in Jozefs leven? Wat is het geheim van elk Christen? Het is het geplant zijn aan de Bron. Dat wil zeggen: de innerlijke hart vernieuwing door de Heilige Geest, de verandering van de gezindheid. ´Tenzij iemand wederom geboren wordt, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien´. Door dit machtige werk Gods wordt verstaan: Behoed Uw hart boven alles, wat te bewaren is, want daaruit zijn de uitgangen des levens. Daarom komt tot ons uit deze tekst als eerste vermaning, voordat wij over de openbaring van de vrucht spreken : Maak los de banden der ongerechtigheid en de banden der zonde! Want niet hij is een slaaf, die gebonden met de voeten in de stok in de Egyptische kerker zucht, maar hij is een slaaf, die (al is hij een koning) gebonden is door de banden der ongerechtigheid. Daarom verlaat de slechtheid en bekeert u tot God!

Wij komen als gemeente allen hoofd voor hoofd met deze Fontein in aanraking. Immers het Woord gaat tot allen uit. Maar evenmin zoals een wijnstok zonder wortelen vrucht kan voortbrengen, evenmin doet het Woord der prediking niet, indien het niet met het geloof gemengd is. Dat ligt niet aan het Woord, maar aan degenen, die het horen. Het Woord is een overvloeiende fontein. Gelukkig allen, die door Gods genade aan deze fontein geplant zijn, wier leven voortdurend bevochtigd wordt door de invloeden van Woord en Geest. Deze invloeden verkwikken en versterken. Juist in het levend geloofscontact met Christus worden geloof, hoop en liefde onderhouden. Wanneer die trouw ophoudt, drogen de wortelen uit, verkwijnt de stam, verdorren de bladeren en is er geen vrucht.

Hoe noodzakelijk is ons de levende bediening van Woord en Geest in de handen van Christus. 'Die in Mij blijft, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen'. Die vrucht komt in Jozefs leven openbaar. Hij had een tere consciëntie. Dat is een heerlijke rank uit de vreze Gods. Dat is een groot voorrecht! Hij kan de zonden en de ongerechtigheden in zijn trouw niet zien. Hij meldt dit aan zijn vader. Was Jozef een klikspaan? Och, ook Jozef droeg de kiemen van alle zonden en ongerechtigheden in zich. Hoogmoed en eigengerechtigheid waren hem zeker niet vreemd. Maar uit dit alles blijkt: Hij kan geen gemeenschap met de zonde hebben.

Jozef had omgang met God! God openbaart Zich aan hem in de droom. Dat wil zeggen: Hij laat zich met Jozef in. Nu heeft de droom als middel tot openbaring zeker afgedaan, maar ook nu geldt nog: De Heere wil met jonge mensen te doen hebben. Ook nu wil Hij op zeventienjarige leeftijd, jonger en ouder, het Woord der belofte inademen in het hart. Ook nu wil Hij Zich over jonge mensen neerbuigen in al hun vragen en strijd en ze toefluisteren: 'Ik zal met U zijn, Ik zal U Mijn heil doen zien. Mijn oog zal op U zijn, Ik zal raad geven'. Wat is dat geweldig groot!

Maar juist onder die wondere bearbeiding des Heeren kwam Jozef in groot lijden, en werd hij als slaaf verkocht, en kwam in vernedering. Potifars vrouw sloeg het oog op hem. Jozef kwam in grote verzoeking een- en andermaal. Eenmaal de verzoeking te verstaan is groot, maar een dagelijks weerkerende verzoeking tegen te staan is groter. Waaruit is dit koninklijk nee te verklaren? Uit de vreze Gods! Tussen Potifars vrouw en Jozef stond God! God ziet nu, sprak Jozef en zou ik zo'n groot kwaad doen en zondigen tegen God? Wat een vruchtbare tak!

Jozef zit in de gevangenis. Dan wordt hij gelouterd. Maar ook daar is de genade van God, die hem gunst geeft in de ogen van de cipier. Ook daar geeft God hem wijsheid over dromen uit te leggen voor de schenker en de bakker en voor de Farao. Straks wordt hij verhoogd en redt hij Egypte van de hongerdood. Ja, Jozef is een vruchtbare wijnstok, een vruchtbare wijnstok aan een fontein, elk der takken loopt over de muur!

Wat betekent dit voor mij zegt u? Wat, dat dezelfde vreze Gods in deze geweldige tijd, in staat is om uw leven tot een vruchtbaar leven te maken, waar u ook woont, in welke levens - omstandigheden u ook verkeert en hoe moeilijk u het ook hebt. Jozefs bloei ging niet vanzelf, maar stond aan felle bestrijding bloot.

Jacob gaat nu over tot een ander beeld. Het schone beeld, van de wijnstok aan de bron laat hij los en ziet boogschutters in actie. Lees maar: 'De schutters hebben hem wel bitterheid aangedaan, en beschoten en hem gehaat'. Het hing met Jozef heel anders dan hij gedacht had. Hij werd beschoten. De schutters stonden in een wijde boog om hem heen en richtten hun pijlen op hem. Jozef mocht dromen en daarin het voorspel horen van zijn toekomstige grootheid, Jacob mocht mee dromen. Dat wil zeggen, het in zich opnemen en bewaren. De broers nemen het geval nogal rauw op. Zij hebben geen orgaan om in die droom de godsopenbaring te verstaan, geen vermogen om deze geestelijke zaken te verstaan. Zij denken: wij zwoegen en ploeteren en hij, de mooie meneer uithangen in die mooie veelvorige rok? Wij ploeteren en hij dromen? Meester-dromer! En daar gieren de pijlen van de spot.

Is Josef hier alleen slachtoffer? O nee! Immers in dit mooie pakje greep hij vooruit op wat God eenmaal als een genadegave geven zou. Dat zondige vooruit grijpen! Hoe vaak had ook Jacob dit gedaan? Ook deze zonde zet zich voort in het leven van zijn kinderen. Nee, Jozefs handen waren nog niet geschikt om het wonder van Gods uitverkiezing te dragen. De uitverkiezing (persoonlijk en voor een bepaalde taak) is er nimmer om de mens (in dat geval Jozef) maar om God! Deze is er niet om de ander de ogen ermede uit te steken, maar gegeven als een bron van ootmoedige verwondering en dienstbetoon aan de naaste. Dit alles verstond Jozef nog niet, hij moest het leren lang een diepe weg. De schutters hebben hem wel bitterheid aangedaan. Jozef was niet van steen. Hij weende en kermde in de kuil. Hij vond het bitter om als slaaf verkocht te worden. Te bitterder, omdat zijn broers hem dit aandeden. Wij weten de goede afloop, wij zien achter die kuil en die schietende broers en die handel drijvende Ismailieten de ontknoping. Jozef zag die niet, dat was voor hem een zaak van geloof.

De broers hebben hem gehaat. Waarom? Waarom haatte Kain Abel? Omdat God Abel liefhad en hem en zijn offer aanzag. Gods liefde is voor de natuurlijke mens de grootste ergernis. Zij haatten hem, omdat hun boze werken werden bestraft. Opnieuw werd er op Jozef geschoten in Potifars huis. De houding, de ogen en de woorden van Potifars vrouw waren als evenzovele dagelijks weerkerende pijlen in zijn hart. Toen deze liefde (berekende hartstocht zou hier beter passen) verkeerde in haat, werd hij beschoten met de pijlen van de haat en de verachting. Ziet de Heere dit alles wel? Wordt de godsvrucht beloond met gevangenschap en zetelt de zonde in een paleis? Is dat Gods weg? Laat God het toe, dat deze held in zijn vluchten overladen wordt met pijlen van de schande? Och Jozef had niet de roeping om Gods weg te doorgronden of te rechtvaardigen, maar in dit alles God, zijn God te verwachten. 'Het geloof immers is een vaste grand der dingen, die wij hopen en een bewijs der zaken, die wij niet zien'.

God gaat met Jozef onder water! Zie hier een schaduw van wat er straks met Christus gebeuren gaat. Zie hier Christus door de schaduwen heen breken. Hij ging deze weg nog veel dieper. Hij kwam uit de hemel, had een Naam boven alle naam en kreeg een Naam beneden alle naam. Hij die een koning was, werd een slaaf. Hij die alles bezat, werd verkocht voor een slavenprijs. Hij werd beschoten door de 'coalitie Kerk' (het Sanhedrin) en de Staat (Romeinse Overheid). Twee lichamen, die 't zelden of nooit met elkaar kunnen vinden, maar die het hier roerend eens zijn in de verwerping van Christus. Wat heeft Hij geleden! Ontzettend Daarbij verzinkt Jozefs lijden in het niet. Welk een bitterheid hebben wij Hem aangedaan. Hij leed niet om eigen schuld, maar om onze schuld.

Voor Jozef gold en voor een ieder onzer geldt nog: 'Wat klaagt dan een levend mens, een ieder klage over zijn zonde'. Hoeveel onrecht Jozef werd aangedaan, hoeveel onrecht nog geschiedt, hoe mysterieus schuld en lot ook dooreen geweven liggen in ons leven, de Heere kan Jozef, kan ons, geen onrecht meer doen sinds wij van God zijn afgevallen. Jozef ging de vernedering in gedwongen, Christus ging vrijwillig. Zie Hem zo! Is Hij zo uw Zaligmaker? Uw Verlosser? Dan zult u deze kruisweg aanbidden. Want deze weg vinden wij in de Heilige Schrift overal terug. Dan is er in uw leven gemeenschap met de Gekruisigde. De kruisweg, dat is eerst onder water, dan er boven! God werkt zo wonderlijk in ons leven. Waar onze wegen doodlopen, begint de weg des Heeren. Waar wij uitgedacht zijn, gaat de Heere voor ons denken. Waar wij uitgewerkt zijn, wordt het werk Gods verheerlijkt. Dan behoeven en mogen wij zelf niet doen, maar de Heere doet het alles!

Dat is een wonderlijke weg! Want dan maakt het op ons de indruk alsof de Heere met Zijn linkerhand terugneemt, wat Hij met Zijn rechterhand geeft. Dat brengt menigeen in verwarring, omdat God naar het Noorden gaat, wanneer wij menen dat het naar het Zuiden moet. Wonderlijk vervult de Heere Zijn belofte. De vervulling van elke belofte Gods gaat door de onmogelijkheid van onze kant. De Heere snijdt bij ons af alle eigen kracht, eigen wil en eigen wijsheid en zet Zijn werk als een Wonder door, in het bijzonder wanneer Hij als met eigen hand ons brengt van de belofte naar de Belover! In Christus ligt de ontraadseling van Jozefs leven, maar ook van het onze.

Velen begeren gemeenschap met Christus als de Koning (die is er) maar willen geen gemeenschap met de Christus in Zijn vernedering. Wie wil gemeenschap met Christus in Gethsemane in Zijn uiterste benauwdheid? Toch geldt: Eén plant met Hem in de gelijkmaking van Zijn dood, dan ook een plant met Hem in de gelijkmaking Zijner opstanding en niet omgekeerd!

De schutters hebben hem wel bitterheid aangedaan, en beschoten en hem gehaat. Dit alles herhaalt zich. Ook nu zijn er mensen, die hun tong scherpen als een zwaard, die bittere woorden aanleggen als pijlen. Wat een pijlen van taster en bedrog! Hoezeer wordt de goede naam en eer van de naaste bezoedeld! Wat een pijlen van spot. Het spotten met uw geloof en het lachen om uw gebed doet zeer. Wat een pijlen van hen, die innerlijk veroordeeld worden door het Woord in de prediking en in de doorstraling van het beeld van Christus in de gelovige! Juist om het geweten maar tot zwijgen te brengen, worden veel pijlen afgeschoten. Waar Christus niet als een hersenschim, maar in de levende kracht door de Heilige Geest doorbreekt en Hij als de enige grond der zaligheid geroemd wordt, daar komen de pijlen los.

Het pijnlijkst voor Jozef waren de pijlen van zijn broeders naar het vlees. Zo is het nog. Immers hoe pijnlijk is het, wanneer niet een vijand, maar een broeder of een, die er zich voor uitgeeft, ons verwondt om de ingang voor het Woord te beletten. Vergeet ook niet de vurige pijlen van de Satan! Hoe weet hij ons onze struikelingen voor te houden! Wat een pijlen van ongeloof, wat een godslasterlijke influisteringen in het hart! Tenslotte zijn de pijlen het scherpst, die wij zelf hebben klaargemaakt. Ik las ergens, dat een adelaar, dodelijk getroffen door een pijl neerstortte. Voordat deze adelaar stierf zag hij nog net, dat de pijl, waarmee hij aangeschoten was, ontleend was van Zijn eigen vleugel.

Maak zelf maar de toepassing! Bent u in uw leven bekend met deze boogschutters? Al wat van God komt, wordt op deze wereld gekruisigd, sprak Kohlbrugge eenmaal. Met een variant daarop mogen wij zeggen: Al wat van God komt, wordt op deze wereld beschoten. Alleen wanneer u met Jozef vruchtbaar bent wordt u beschoten. Immers een boogschutter schiet niet op mussen. Maar wanneer er op u geschoten wordt, onderzoek u, of u oorzaak hebt gegeven. De gevaarlijkste vorm van de zelfmisleiding is de verabsolutering van u zelf. Altijd er is altijd nog verschil tussen een kind Gods en iemand, die altijd met klachten aankomt. Maar zo u beschoten wordt om de Naam en de zaak van Christus, verheug u! 'Want allen, die godzalig willen leven (niet praten!) zullen vervolgd worden!'

Hoe was Jozef onder deze beschieting? Maar zijn boog is in stevigheid gebleven en de armen zijner handen zijn gesterkt geworden door de handen van den Machtige Jacobs. Jozef heeft dus ook een boog. Zo, op het eerste gezicht, is het wel een ongelijke strijd. De boogschutters juichen al, maar zo gemakkelijk zal het niet gaan. Jozef denkt er niet aan zich over te geven. Hij is gevechtssklaar. Zie hem staan achter z'n grote boog! Hij spant, buigt zich en legt aan! Hij is gespannen in zijn ziel, in zijn geest, in zijn kracht. Hij is een en al spanning, geloofsspanning, gebedsspanning.

Het is een zeer ongelijke strijd! Maar zie, terwijl hij een en al actie is en met bevende handen zijn boog aangrijpt, leggen zich twee sterke handen op zijn zwakke handen. Van wie zijn deze handen? Van de Machtige Jacobs! Die is zijn Helper en Redder! Twee almachtige handen op twee handen vol van zwakheid en onmacht. Daardoor bleef Jozef staande en overwon! Dat is Jozefs levensgeheim! Ook het Uwe? Hoe menig leven, waarin alle spanning ontbreekt! Men gaat naar de kerk, maar waar is de gespannen aandacht? Men bidt nog wel, maar waar is de spanning in het gebed? Men wil wel zalig worden, maar waar is de strijd om in te gaan? Wat een slappe handen, slappe gebeden, slappe schuldbelijdenissen! Richt dan op de slappe handen en maak vast de slappe knieën! Met uw twee handen zult u het altijd verliezen! Met Gods handen op uw handen zult u het winnen! Waar Gods handen uw handen raken, gaat u zingen: 'De Heer is mij tot hulp en sterkte; Hij is mijn lied, mijn psalmgezing; Hij was het, die mijn heil bewerkte, dies loof ik Hem mijn leven lang. Men hoort der vromen tent weergalmen. Van hulp en heil, ons aangebracht; Daar zingt men blij, met dankb're psalmen: Gods rechterhand doet grote kracht.' Dat is een rijk leve! Dan gaat u in uzelf van zwakheid tot zwakheid en tegelijk in Hem van kracht tot kracht! Dat is een vruchtbaar en gelukkig leven!

Laten dan Jozefs broeders maar schieten, zij moeten tenslotte Gods Raad dienen door Jozef op de troon van Egypte te schieten. 'Want wij weten dat degenen, die God liefhebben, alle dingen moeten nederwerken ten goede, namelijk degenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn'. Dat is de kracht van de kracht. Zo God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn? Zelfs de boogschutters niet! Span dan de boog, waar u ook staat! Doe het in eenvoud en laat het beleid aan de Heere over. Laat Uw wapenen niet vleselijk, maar geestelijk zijn! Niet door kracht noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden zegt de Heere. Schiet nooit met dezelfde pijlen terug als waarmede de vijanden op u schieten. Want dan valt deze boog gewis uit de hand. Dat betekent: de toorn des mans werkt Gods gerechtigheid niet. Geef de toorn plaats want de Heere zal het vergelden.

Dan wordt u ondersteund voor elke taak, waartoe u geroepen wordt. Ondersteund in het gebed, wanneer de Geest voor u bidt met onuitsprekelijke verzuchtingen. Dan leert u de gebedsspanning. Jozef was een machtige bidder. Dat leerde hij in de diepten. Dan leert u bidden en rijst ook in uw ziel de zekerheid, dat God gewis zal horen op Zijn tijd en wijze. Ondersteund in het gebed, dat wil zeggen, dat u soms bijzondere spanning hebt voor uw gebed en u al u noden volkomen aan de Heere kwijt kunt.

Gesterkt in het geloof. Daarvan wist Jacob. Daarom spreekt hij van de handen van de Machtige Jacobs. Met die handen had Jacob kennis gemaakt. Dat was gebeurd in Pniël aan de Jabbok. Toen had Jacob een ganse nacht met God geworsteld op leven en dood. Die handen kon hij niet ontlopen, hij moest er in vallen. Toen hij er eenmaal ingevallen was kon en wilde hij er niet meer uit, maar hield zich vast en smeekte: 'Ik laat U niet los, tenzij Gij mij zegent'. En dat is gebeurd. Hinkende (want die handen zijn stuk!), maar gezegend kwam hij uit die handen van deze Machtige. Nu ziet Jacob, dat diezelfde handen, die hem eenmaal aangrepen, ook zijn zoon Jozef hebben ondersteund. Dat is voor hem een overweldigende rijkdom.

Ook Jozef kent de handen van de Machtige Jacobs. Die handen zijn er nog! Zij strekken zich uit van de hemel naar u en u wordt genodigd uw hand in de Zijne te leggen. Overal waar Gods handen, de onze hebben geraakt, komen er handen om Christus aan te grijpen. Dat gebeurt steeds in de weg van de Machtige Jacobs zo sterk, dat ze die handen des geloofs aangrijpen en deze oefenen zich uit te strekken naar Christus. Dan wordt Christus ons dierbaar, dat wil zeggen: van grote waarde! Ja, dan wordt Hij naderbij gebracht door het Evangelie en begeert u alleen Zijn bloed ter verzoening.

Wonderlijk! Alles is hier wonderlijk! Want deze openbaringen van Christus dit uitgaan van ons hart tot Hem, dit omhelze van Hem, geschiedt juist, wanneer de pijlen ons dringen te doden! Daarom resoneert psalm 138 zo diep: 'Als ik omringd door tegenspoed, bezwijken moet, schenkt Gij mij leven. Is 't dat mijns vijands gramschap brandt, Uw rechterhand Zal redding geven'.

Zie dan die handen van de Machtige Jacobs, u die het onheilsprekelijke heil in Christus opmerkt en toch nog zo ver er af staat. Kom naderbij. Bezie deze handen eens. Ze zijn stuk. Zij kunnen U opbeuren en dragen aan Zijn ontfermend middelaarshart. Daar hoort u het ruisen van Zijn eeuwige liefde.

Onbegrepen en eenzaam gaat u vaak uw weg, maar Hij, de Getrouwe slaat u gade. Oefening baart kunst. Zo ook hier. In al de stormen van het leven is Jozefs hoogmoed er aan gegaan, evenzo zijn eigen gerechtigheid. Zo beproeft en oefent God het geloof. Daarin heeft Jozef geleerd, dat niet zijn zenuwachtig naar zich toehalende handen beslissen, maar Gods handen. God kent Zijn tijd. Hij komt geen dag te vroeg en geen seconde te laat. Zo is Jozefs boog in stevigheid gebleven. U zegt: Ja, bij Jozef liep het goed af, maar wat te denken van al de martelaren, o.a. Johannes de Doper? Immers duizenden zijn gestorven in het grootste onrecht. Weet dan, dat Jozefs verhoging nog maar een voorlopige ontknoping is en tegelijk een profetie is van de definitieve ontknoping van de geschiedenis. En dat is door Christus. 'Indien wij alleen in dit leven op Christus hopen, zijn wij de ellendigste van alle mensen'. 'Maar wij verwachten naar Zijn beloften een nieuwe hemel en een nieuwe aarde waarop gerechtigheid woont'. God geeft de duivel speelruimte. Dat kan Hij Zich veroorloven. Maar deze ruimte is begrensd, n.l. door de tijdelijke dood. Voor al Gods kinderen grenst de tijdelijke dood niet aan de eeuwige dood, maar aan het met Christus zijn. Op die Christus is Jozef gestorven. Hij is gesterkt door die handen tot in zijn dood. Stervende heeft hij gemeld van de uitgangen van de kinderen Israëls. Hoor maar wat hij zegt: 'Ik sterf, maar God zal u gewis bezoeken en Hij zal u doen optrekken uit dit land, in het land, dat Hij Abraham, Izak en Jacob gezworen heeft. Daarom neem mijn beenderen mee'. Want ik ben in mijn hart steeds een Israëliet gebleven en nooit Egyptenaar geworden.

Zo heeft Jozef getuigd bij zijn dood, ja zelfs door middel van de kist met zijn gebeente na zijn dood. Want de kist van Jozef was gedurende veertig jaren één groot getuigenis tegen het ongeloof en de murmuring van Israël in de woestijn. Toen is Jozef in Kanaän begraven. Maar Jozef was ook boven. Dat is de dubbelheid van de Heilige Schrift. Daar buigt Juda zich niet langer voor Jozef, maar ook Jozef zich niet voor Juda, maar voor de Leeuw uit Juda's stam, die ook hem overwon!

Ds. G. Boer, Gouda oktober 1951